ŞCOALA, FAMILIA şi SPORTUL

Iată doi factori cu rol major în procesul, atît de complex, de formare a viitorilor cetăţeni ai patriei. Azi, cînd în şcoli generale şi licee învaţă şi se pregătesc toţi copiii patriei, legătura dintre şcoală şi familie a căpătat o importanţă deosebit de mare. Şcoala, pe lîngă menirea de a scoate la terminarea cursurilor absolvenţi bine pregătiţi din punct de vedere al cunoştinţelor generale, îşi propune să crească oameni sănătoşi, viguroşi.

Cum au reuşit şcoala şi familia să colaboreze în scopul îndrumării tineretului spre stadion, al atragerii elevilor în practicarea sistematică şi organizată a exerciţiilor fizice?

Răspunsul – fără pretenţia de a epuiza tot ce se poate spune despre această importantă problemă – îl vom afla, prin intermediul acestei pagini, din partea unor cadre competente...

Sportivii liceului nostru – fruntaşi la învăţătură

De cîţiva ani elevii Liceului „Al. I. Cuza" din Ploieşti, au început să se afirme tot mai mult în sport. Succeselor obţinute la învăţătură, mulţi dintre elevii liceului nostru le adaugă din ce în ce mai mult izbînzi şi pe terenurile de sport.

Desigur, la început nu a fost atît de uşor... Liceul nu putea asigura condiţiile necesare pentru desfăşurarea unei bogate activităţi sportive. Dar, iată că s-a ridicat noua clădire a liceului, modernă, ce oferă condiţii minunate pentru desfăşurarea procesului de învăţămînt cu cei peste 1 000 de elevi şi, în acelaşi timp, au început şi pregătirile pentru asigurarea unei baze materiale corespunzătoare pentru orele de educaţie fizică, pentru activitatea sportivă din cadrul asociaţiei „Viforul". În primul rînd s-a amenajat o sală de gimnastică (prin transformarea a două clase din clădirea veche), utilată azi cu toată aparatura necesară. Au urmat vestiarele şi instalaţiile sanitare.

Orele de educaţie fizică au început să atragă elevii ca un magnet. Pasiunea lor pentru sport s-a transmis, fireşte şi părinţilor. Acum, cei ce vin la liceu să se intereseze de situaţia la învăţătură a copiilor discută şi despre participarea acestora la orele de educaţie fizică, la concursurile sportive. Mai mult, unii dintre părinţi îşi urmăresc azi copiii şi la antrenamente. Legătura şcoală-familie, atît de necesară în procesul complex de formare a tinerei generaţii, a început să prindă rădăcini, să se facă simţită şi în sport.

Într-o bună zi comitetul de părinţi a discutat şi posibilitatea de a amenaja în curtea liceului terenuri de sport. Unindu-ne eforturile, avînd de acum sprijinul celor mai mulţi dintre părinţi, am trecut la fapte. Au urmat planuri, sute de ore de muncă patriotică şi astăzi curtea liceului a devenit — spre mîndria tuturor — un frumos micro-stadion. Elevii au la dispoziţie o pistă de atletism cu trei culoare (cu o parte laterală de 80 m), două terenuri de volei ,unul de baschet, portic de gimnastică şi groapă de sărituri. Aici se desfăşoară orele de educaţie fizică în timpul verii, au loc antrenamentele şi concursurile elevilor noştri. Liceul figurează întotdeauna printre şcolile fruntaşe în competiţiile sportive din cadrul oraşului şi regiunii, iar la baschet şi volei reprezentativele noastre vor fi prezente în fazele superioare ale campionatelor republicane şcolare.

Se mai întîmpla uneori să întîmpinăm rezistenţa unor părinţi în rezolvarea unor probleme sportive. Astăzi însă aceste cazuri sînt tot mai rare. Elevii sportivi sînt şi fruntaşi la învăţătură. Şi acesta este punctul mobilizator cel mai important. Conducerea liceului şi profesorii de educaţie fizică nu au admis ca activitatea sportivă să se desfăşoare în detrimentul învăţăturii. Acesta a fost şi subiectul unor lungi discuţii purtate în şedinţele noastre, în comitetul de părinţi. „Vom fi intransigenţi cu cel slabi la învăţătură, vom căuta să facem din activitatea sportivă un mijloc, de stimulare a elevilor silitori". Şi am reuşit acest lucru, cu sprijinul părinţilor. Numeroşi absolvenţi ai liceului, sportivi fruntaşi în competiţiile şcolare, sînt azi studenţi: C. Ghiţă şi I. Tănăsescu la „Electronică", M. Tătuc, N. Duţă şi Mihaela Scorţeanu la „Construcţii", C. Dinu la „Geografie". 80 la sută din efectivul unei clase a XI-a, fruntaşă la sport, a reuşit la examenele de admitere la facultate. Gh. Stanciu şi Viorica Cîrlan au devenit profesori de educaţie fizică şi le va urma Marian Samoilă, azi student în anul I la Institutul de cultură fizică. Iar ca să dăm exemple şi mai recente, să răsfoim cîteva cataloage şi să ne uităm în dreptul numelor unor elevi care iubesc sportul, urmărindu-le notele la învăţătură: elevii Badea, Stanciu şi Stere din clasa a VIII-a au 10 pe toată linia, ca şi D. Urlăţeanu. Mihai Enciu este finalist al Concursului republican de matematică, iar I. Dincă a cîştigat faza pe oraş a Concursului republican de limba şi literatura română. Un caz interesant îl prezintă Gh. Brezeanu, un talentat gimnast. Prin clasa a VIII-a nu ieşea din note de 4 şi 5. Profesorii de educaţie fizică, împreună cu părinţii, i-au stimulat dragostea pentru gimnastică dar l-au obligat să-şi îndrepte şi situaţia la învăţătură. Bine îndrumat şi controlat, Brezeanu a ajuns azi fruntaş în clasa lui, avînd foarte multe note de 9 şi 10.

Iată, deci, cele mai convingătoare exemple pentru acei părinţi care nu prea se împăcau cu gîndul ca elevii să facă sport, ca nu cumva aceştia să ia note mici la învăţătură. Dar situaţia nu este rezolvată încă deplin. Mai avem de „luptat" cu concepţia unor părinţi care îşi mai ţin copiii departe de stadion. Unii chiar mai aleargă să scoată un certificat medical pentru a-i scuti de participarea la orele de educaţie fizică, pentru ca notele de la sport să nu le scadă cumva media generală. Conducerea şcolii şi cei trei profesori de educaţie fizică (Gh. Mătuşa, Silvia Popescu şi Al. Bruckner), cu sprijinul celor mai mulţi dintre părinţi, cu care colaborăm foarte bine, vor căuta să facă din sport o activitate recreativă, un mijloc de întărire a sănătăţii şi puterii de învăţătură pentru toţi elevii. Sprijinul dat de părinţii C. Ciurlea (preşedintele comitetului de părinţi), Belu Urlăţeanu, M. Calotă, N. Iliescu, ca să amintim doar cîţiva, ne va fi şi pe viitor de mare folos.

prof. ŞTEFAN SARIVAN
director adjunct al liceului
„Al. I. Cuza" — Ploieşti

Meritul şcolii şi al părinţilor

Legătura dintre şcoală şi familie trebuie să fie foarte apropiată; aş zice, indisolubilă. Fiindcă fără sprijinul familiei, activitatea şcolii — limitată la orele stricte ale programei de învăţămînt — şi-ar reduce simţitor eficienţa, după cum influenţa pozitivă a familiei, fără contribuţia adusă de activitatea desfăşurată în orele de clasă, de dirigenţie, de activităţi educative, ar fi lipsită de finalitate. Cînd simbioza dintre aceşti doi factori se realizează în mod corespunzător, atunci problemele care stau de obicei în faţa pedagogului se rezolvă cu bune rezultate.

Realizarea colaborării şcoală + familie s-a aflat totdeauna în centrul preocupărilor colectivului de profesori ai liceului nostru, cu atît mai mult cu cît este vorba de o şcoală de un fel deosebit, cu program special de educaţie fizică. Numai că, pentru a realiza această unitate dintre şcoală şi familie, a trebuit să străbatem un drum lung, uneori destul de anevoios.

La început, o dată cu înfiinţarea liceului, în 1957, părinţii se temeau că, prin practicarea sportului, copiii lor îşi vor neglija principala îndatorire, învăţătura. Este şi motivul pentru care unii părinţi ocoleau şcoala. Ne-a trebuit o perioadă intensă de muncă, pe parcursul a cîţiva ani, în care să arătăm prin rezultate concrete că în şcoala noastră exigenţa faţă de învăţătură se situează pe primul plan, că profesorii noştri urmăresc să formeze tineri multilateral pregătiţi, la nivelul cerinţelor, deschizîndu-le calea spre învăţămîntul superior. Orele de educaţie fizică n-au făcut decît să completeze acest efort, să vină în sprijinul acestui important deziderat.

Azi, marea majoritate a părinţilor colaborează strîns cu şcoala. Ei şi-au cristalizat convingerea că într-adevăr în liceul nostru „se face carte", că activitatea sportivă — desfăşurată metodic, organizat — constituie un excelent stimulent în obţinerea de note bune. Mulţi dintre părinţi, în diferite ocazii — şedinţele lunare cu diriginţii, lectoratele pe teme de educaţie etc — au ţinut să sublinieze eficienţa muncii profesorilor, să arate cum profesorii, călăuziţi de pasiunea pentru meserie, nu se limitează la orele de curs, ci vin să-i vadă pe elevi şi acasă, în activitatea lor extra-şcolară. Aceşti profesori, printre care se află şi o serie de cadre care predau educaţia fizică (D. Popescu-Colibaşi, A. Coman, L. Covaci, M. Ivan, Ileana Diaconescu, A. Kummer, N. Sebeşan) se bucură de stimă şi preţuire în rîndul tuturor părinţilor.

Ceva mai mult. Colaborarea dintre şcoală şi familie se realizează şi în alt mod: cînd se ivesc situaţii dificile, în procesul educativ mai ales, chiar părinţii sînt aceia care ne ajută direct. Aşa a fost cazul elevilor Leontin Haita şi Eugen Rusu. Ei au dat mult de furcă şcolii prin absenţe repetate de la cursuri, prin atitudine ireverenţioasă faţă de profesori, prin nepregătirea lecţiilor. Comitetul de părinţi pe liceu nu s-a limitat la discutarea celor doi elevi în colectivul clasei şi în organizaţia de U.T.C., ci a chemat părinţii elevilor respectivi, a stat de vorbă cu ei, le-a arătat felul cum trebuie să-şi supravegheze copiii, datoria de onoare ce le revine de a colabora efectiv cu şcoala. Colectivul profesoral a apreciat în mod deosebit aportul unor părinţi ca N. Vasile, Al. Tamaş, I. Brătuc, dr. I. Botea, N. Chicomban, dr. L. Taus, prezenţi activ în rezolvarea tuturor problemelor ivite în şcoală.

„Cazurile" celor doi elevi au fost de fapt singurele mai serioase din ultimii ani. În general, şcoala n-a avut şi nu are probleme deosebite. Armonia perfectă dintre şcoală şi familie ne-a scutit să înregistrăm situaţii aşa numite „delicate": „accidente" la învăţătură, abateri în comportare etc. Copiii noştri îşi văd de carte, sînt disciplinaţi. Ei sînt adevărate exemple pe şcolile din oraş şi chiar din regiune. Este un adevăr care a fost subliniat deseori de către organele superioare.

prof. DUMITRU STROE
director-adjunct al Liceului nr. 2-Braşov

Simpozion despre învăţătură şi sport la Rm. Vîlcea

Duminică 13 februarie la Liceul „N. Bălcescu" din Rm. Vîlcea a avut loc un simpozion deosebit de interesant. Tema: *Învăţătura şi sportul*. Au fost prezenţi în sală numeroşi elevi, părinţi şi profesori.

Simpozionul a oferit posibilitatea unei largi discuţii, cu care ocazie au fost evidenţiate succesele realizate în activitatea sportivă de elevii liceului, importanţa orelor de educaţie fizică şi de „colectiv" sportiv. S-a discutat pe larg modul în care trebuie îmbinat sportul cu învăţătura, pentru ca rezultatele să fie la fel de bune şi la carte şi pe terenul de sport. Elevilor şi părinţilor le-au vorbit, împărtăşindu-le din experienţa lor, *prof. I. Ceauşescu*, directorul liceului, prof. *P. Darie*, gimnastul *Gh. Condovici*, maestru al sportului.

Apoi, Gh. Condovici şi gimnaştii liceului au prezentat o frumoasă demonstraţie.

Programul a continuat cu tradiţionalele meciuri de handbal şi baschet dintre elevii liceului şi colegii lor mai mari care studiază astăzi la diferite instituţii şi facultăţi din ţară.

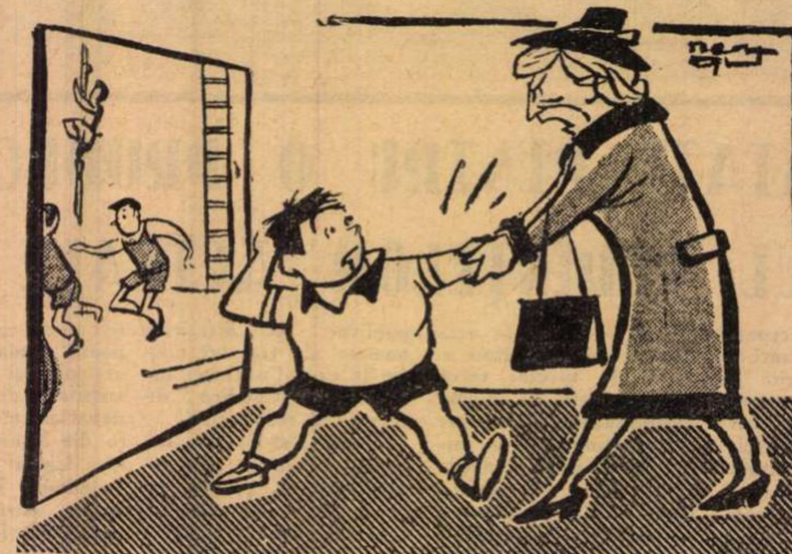
Cu ocazia acestei acţiuni asociaţia sportivă a Liceului „N. Bălcescu" a primit fanionul de asociaţie sportivă fruntaşă pe oraş, acordat de Consiliul orăşenesc al UCFS.

ION ILIE
preşedintele Consiliului orăşenesc
al UCFS Rm. Vîlcea

PLUS CU MINUS FAC...

In şcoala noastră — ca şi în celelalte şcoli de pe cuprinsul ţării — corpul didactic şi direcţiunea ţin o permanentă şi strînsă legătură cu părinţii elevilor. Aria problemelor rezolvate împreună este largă. Mă voi referi acum — deoarece aceasta este tema paginei de faţă — la legăturile pe care noi, profesorii de educaţie fizică, le avem cu familiile elevilor, la aspectele pe care le ridică această colaborare, de cele mai multe ori, rodnică.

Desfăşurarea activităţii de educaţie fizică şi sport în şcoală — în cadrul orelor de educaţie fizică şi de colectiv sportiv — necesită o permanentă îmbunătăţire a bazei materiale. Dragostea elevilor pentru exerciţiile fizice, pentru competiţiile sportive, este mereu mai mare. Pentru a corespunde acestor cerinţe este necesar să le creăm condiţii tot mai bune. In şcoala noastră se amenajează terenuri de sport, sectoare pentru atletism, s-au procurat aparate pentru practicarea gimnasticii. Toate acestea sînt realizate în directă legătură şi cu sprijinul larg al părinţilor elevilor. Mulţi dintre ei manifestă o reală simpatie pentru sport, pentru ca prin această activitate, copiii lor să-şi călească organismul, să se dezvolte armonios. Aceasta este explicaţia că nu avem nevoie de multe discuţii atunci cînd cerem sprijinul părinţilor. Am găsit, de pildă, multă înţelegere cînd le-am cerut concursul în procurarea treningurilor pentru fiecare elev (necesare cînd timpul este mai răcoros şi vrem să lucrăm afară) şi a echipamentului de culori diferite pentru fiecare clasă. Au fost părinţi inimoşi care şi-au luat sarcina de a discuta şi cu ceilalţi pentru a le arăta importanţa acţiunii noastre.

Este drept că nu toţi părinţii manifestă aceeaşi înţelegere. Exemplele pe care vi le voi înfăţişa vor demonstra că unii părinţi privesc din unghiuri diferite această problemă.

Cu două săptămîni în urmă am organizat o frumoasă competiţie de handbal, în care au fost angajate mai multe reprezentative de clase. Şcoala noastră nu are o sală propice pentru competiţii. Cu sprijinul direcţiunii Liceului nr. 24 am obţinut posibilitatea de a ne desfăşura acolo competiţiile. Am mobilizat peste 100 de elevi şi eleve. Mărturisesc că am simţit o reală bucurie cînd, la ora fixată pentru a ne aduna, am constatat că venise şi tatăl elevei Mioara Ghiorma. El s-a oferit să mă ajute în organizarea deplasării elevilor de la şcoală la sală. Mai mult. Deoarece eram ocupat cu formalităţile impuse de competiţie, m-a ajutat la efectuarea „încălzirii" micilor sportivi. Este un exemplu cît se poate de edificator de colaborare eficientă între profesor şi părinte. Dar să vă dau — de la aceeaşi competiţie — un alt exemplu. De mai multă vreme mă ocup de o elevă, pentru a face din ea un bun portar de handbal. Fetiţa manifestă un real talent. Duminică dimineaţa am aşteptat-o însă degeaba. La prima ei competiţie... a absentat. Faptul m-a uimit. O ştiam o elevă conştiincioasă, disciplinată. Explicaţia am aflat-o a doua zi. Părinţii ei nu i-au dat voie să participe la întreceri! Ba, dacă nu mă înşel, a luat şi o chelfăneală... Ce părere aveţi? Comparaţi cele două exemple şi spuneţi-mi părerea dv., stimaţi cititori. O aştept pe adresa şcolii.

Şi acum, alte două exemple diferite. Elevul G. V., din clasa a V-a C, manifestă tendinţe de obezitate. I-am chemat pe părinţi la şcoală şi am discutat îndelung. Am ajuns la concluzia că are nevoie de un program special (suplimentar) de exerciţii de gimnastică, pe care să-l efectueze acasă. Părinţii s-au angajat să-l supravegheze. Şi se ţin de cuvînt. La fel de necesară este educaţia fizică şi pentru elevul V. F. din clasa a III-a A. Copilul vrea să facă sport. Dar, dorinţa lui sinceră (şi, aş adăuga eu, necesitatea) de a face sport întîlneşte împotrivirea... bunicii sale. Poate n-o să credeţi, dar bunica vine la şcoală şi-l scoate de la orele de educaţie fizică, nu-l lasă să se joace pe motiv că ar putea... slăbi. Am discutat de mai multe ori cu ea această problemă, n-am putut însă s-o clintesc de pe poziţie. Oare cine va avea de suferit de pe urma modului cum înţelege bunica să-şi cocoloşească nepotul? Fireşte, nepotul!

Iată, aşadar, că în afara cadrului înţelegerii generale care există între şcoală şi familie, în pofida unor exemple care dovedesc un real şi util ataşament al părinţilor faţă de problemele şcolii, probleme care sînt, în acelaşi timp, ale copiilor lor, mai întîlnim şi cazuri în care rezistenţa unor părinţi constituie reale şi evidente greutăţi în activitatea noastră, a profesorilor. De aceea, va trebui să folosim permanent formele de influenţare colectivă, să discutăm, din nou, cu părinţii şi sînt convins că vom înlătura şi aceste lacune. In mod firesc, ne punem însă întrebarea: de ce este necesar să mai „luptăm" cu unii dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai noştri, părinţii? Există condiţii şi e necesar ca această problemă să fie rezolvată în mod corespunzător. Sarcina revine, în egală măsură, atît cadrelor didactice, cît şi părinţilor.

prof. VIOREL AVRAM
Şcoala generală de 8 ani
„Petre Ispirescu" Bucureşti